

ע"פ 60951/08/16 - גואטה אודי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 60951-08-16 גואטה אודי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
מערער/מבקש	גואטה אודי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה, כפי שהושת על המבקש בגזר הדין שניתן כנגדו על ידי בית משפט השלום לתעבורה בפתח-תקווה (כב' הש' ר' רז), במסגרת תת"ע 1775-01-16.

רקע וטענות הצדדים

1. המבקש הורשע, בהעדר התייצבות, בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961. על המבקש נגזרו 10 חודשי פסילה בפועל, הפעלה חופפת של 3 חודשי פסילה על תנאי, 6 חודשי פסילה על תנאי למשך שנתיים וקנס בסכום של 2,000 ₪.

2. המבקש טוען כי לא התייצב לדיון, תוך הבהרה כי מועד הדיון נדחה לבקשת בא-כוחו הקודם, שלא עדכן אותו על המועד הנדחה ולא התייצב אליו בעצמו. בנוסף, כפר המבקש בעבירה המיוחסת לו וטען כי ישב ברכב, לא נהג בו ומפתחות הרכב כלל לא היו בו או בידיו. המבקש הניח נימוקים אלו לפני בית המשפט קמא בבקשתו לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו. הבקשה נדחתה ונקבע כי היעדר התייצבותו ללא הצדק נחשב כהודיה בעובדות כתבה אישום כי כפירתו אינה מהווה העילה לביטול פסק הדין, או מעוררת חשש לעיוות דין.

לשיטת המבקש, היה על בית המשפט קמא לבחון את קיומה של ההגנה לכאורה והמספקת שהעלה בבקשתו ויגרם לו עיוות דין ככל שלא יינתן לו יומו בבית המשפט.

3. המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענתה, אין מקום לחרוג מהכלל לפיו יש להתחיל לרצות באופן מידי עונש מסוג זה שהושת על המבקש. המשיבה סבורה כי סיכויי הערעור קלושים ומדגישה כי פגיעת עונש הפסילה במבקש נמוכה בהרבה

מעונש של מאסר בפועל וכן כי תקופת הפסילה שומטת את הטענה כי אם לא יעוכב העונש יסוכל הדיון בערעור. המשיבה מפנה לעברו התעבורתי של המבקש, הנוהג משנת 1999 תוך שצבר לחובתו 23 הרשעות קודמות, מהן דומות והושת עליו עונש פסילה על תנאי.

4. בדיון שהתקיים במעמד הצדדים, המבקש חזר על טענותיו והדגיש כי לא נבחנו נימוקי הבקשה לביטול פסק הדין ואין די בקביעה כי כפירה בעובדות האישום אינה מהווה עילה לביטול פסק הדין. המבקש הפנה לתלונה שהגיש ללשכת עורכי הדין כנגד בא-כוחו הקודם על שלא הביא לידיעתו את מועד הדיון הנדחה. המשיבה שבה וטענה כי אין בנימוקי המבקש כדי להטות את הכף לעבר עיכוב הביצוע המבוקש ובתימוכין באסמכתה, שבה והדגישה את נקודת האיזון הנוטה באופן משמעותי לריצוי העונש באופן מידי. המשיבה הוסיפה וטענה כי היה על המבקש לברר את מועד הדיון בעצמו ולא להשליך יהבו על בא-כוחו כשליטתה, חזקה עליו שידע על מועד הדיון. המשיבה הבהירה כי יש לזקוף לחובת המבקש את מחדלו מלפרט מי נהג ברכב במועד האירוע ופרטה את עברו התעבורתי..

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים והתרשמתי ממכלול נסיבותיו הייחודיות של העניין, לכאורה, הגעתי למסקנה כי יש מקום לקבל את הבקשה ולסטות מההעדפה שברגיל את האינטרס הציבורי המשתקף באכיפה מיידית של עונש הפסילה.

6. אמות המידה לבחינת בקשה לעיכוב ביצועו של גזר דין, נקבעו בע"פ 111/99 **שוורץ נ' מדינת ישראל** (7.6.00) (להלן: "**הלכת שוורץ**"). הכלל העקרוני הוא ביצוע מידי של גזר הדין, תוך הותרת שיקול דעת לבית המשפט, כשבכל מקרה יש לערוך איזון בין האינטרסים השונים המעורבים בסוגיה. במסגרת שיקול דעת זה יבחנו, בין היתר, חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; אורך תקופת המאסר שנגזרה; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עברו הפלילי של המבקש והתנהלותו במהלך המשפט וכן נסיבותיו האישיות והשאלה האם הערעור מופנה כלפי ההרשעה עצמה או רק כלפי חומרת העונש (ר' הלכת שוורץ; ע"פ 5957/12 **אוהב נ' מדינת ישראל** (19.9.12)).

הלכת שוורץ הוחלה, בשינויים המחויבים, גם לעניין פסילת רישיון. נקבע כי הפגיעה הנגרמת לנאשם בעונש מסוג פסילת רישיון, קטנה בהשוואה לשלילת חירותו באמצעות עונש מאסר. כטענת המשיבה, בעונש מסוג זה, נוטה נקודת האיזון לכיוון ריצוי מידי [ר' ע"פ 2946/06 **וייסמן נ' מדינת ישראל** (6.4.2006)]; בש"פ 5699/13 **בן לולו- קפלן נ' מדינת ישראל** (23.8.13)]. עוד נקבע, כי על בית המשפט לשקול את הנזקים הצפויים להיגרם למבקש כתוצאה מפסילת רישיונו, לעומת האינטרס המרכזי שבביצועו המידי של גזר הדין, בדמות ההגנה על שלום הציבור מפני מי שקיימת כלפיו הסתברות גבוהה כי ימשיך לסכן את שלום הציבור במהלך תקופת עיכוב העונש (ר' ע"פ 2597/00 **וולקוביץ נ' מדינת ישראל** (29.3.05)).

7. ובהתאמת הדברים לעניינו של המבקש; בבחינת חומרת העבירה - אכן, המבקש הורשע בעבירה של נהיגה ללא רישיון בתוקף שעה שמרחף מעליו עונש מותנה בגין עבירה דומה ובעברו 23 הרשעות קודמות. עם זאת ובאבחנה מבש"פ 5699/13 **מ.ב.ק נ' מדינת ישראל** (23.8.13)) אליו הפנתה המשיבה, המבקש לא הורשע בביצוע עבירה

שהנה מן החמורות שבדיני התעבורה. בנוסף, לא נלוו למעשיו עבירות נוספות, עברו התעבורתי כולל מספר עבירות דומות, יחד עם ריבוי עבירות מסוג ברירת קנס ואני מתקשה לקבוע כי יש לדרג את עברו בעצמה כה גבוהה, עד שתשיג את השיקולים הנוספים בעניינו. מטעמים אלו, לא התרשמתי מקיומה של הסתברות כה גבוהה כי המבקש ימשיך לסכן את ציבור משתמשי הדרך במהלך תקופת עיכוב העונש;

בבחינת סיכויי הערעור, המבקש מערער גם על עצם הרשעתו והנושא ייבחן במסגרת הדיון בערעור. עיינתי בהגנת המבקש שנשטחה בסעיף 5 בתצהירו התומך בבקשתו לביטול פסק הדין, שאינה עולה כדי כפירה כללית בלבד, יחד עם נימוקי הודעת הערעור, הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט קמא. בשלב זה ומבלי לקבע מסמרות בנושא, התרשמתי כי לא ניתן לאמור שסיכויי הערעור של המבקש הם כה קלושים, עד שאין בהם כדי להשפיע על הטיית הכף לעבר עיכוב ביצוע עונש הפסילה. בערעור נטענו, בין היתר, סיבת מחדלו של המבקש מלהתייצב לדיון והגנתו לפיה לא נהג ברכב ולא החזיק במפתחותיו. לא ראיתי לנכון לזקוף לחובת המבקש, בשלב זה, את העובדה כי לא ציין מי נהג ברכב;

טרם נקבע מועד דיון בערעור ובאבחנה נוספת מבש"פ 5699/13 הנ"ל, היקף עונש הפסילה שנגזר על המבקש עלול להביא למצב דברים לפיו הוא ירצה חלק ניכר ממנו טרם מתן הכרעה בערעור.

8. לאור המקובץ ואף שהמבקש לא העלה נסיבות אישיות מיוחדות בתימוכין בטענותיו, שוכנעתי כי באיזון בין האינטרס הציבורי לבין עניינו הפרטי, הכף נוטה לעבר קבלת הבקשה ואני מורה על עיכוב ביצוע עונש הפסילה שהושת עליו עד להכרעה בערעור.

לידיעת הצדדים.

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח.

ניתנה היום, י' אלול תשע"ו, 13 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.